

at kaste den sidste Deel af Sætningen bort, en Bestemmelse, der har en saa mangefibig Sanction; derved er det skeet, at det hele Forhold er bleven forkludret. Jeg kan saaledes ikke billige; at den høitærede Minister har taget Hensyn til Communalbestyrelsens Indstilling angaaende dette Punkt og derved saa at sige brudt Staven over sin egen velbegrundede Mening; denne Afvigelse har den høitærede Minister motiveret med to Vinier; men det forekommer mig, at der deri ikke indeholdes Noget, som virkelig kan begrunde denne Afvigelse. Under Discussionen iaften have vi heller ikke hørt det Allermindste anføres til Forsvar derfor, ligesom der heller ikke under Borgerrepræsentanternes Forhandlinger er anført Noget, der kunde see ud som en Begrundelse. Det er netop denne Omstændighed, som har gjort, at jeg og min ærede Medforslagsstiller (Klein) have søgt at rensse Begrebet; saaledes som det nu staaer, kan det umuligt blive staaende; ved Lands-thingets bedre Kritik maa det gaae ud af Loven, hvis en saadan Bestemmelse skulde vedtages her i denne Sal. For yderligere at godtgjøre dette skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at en Mand naturligtvis skal betale Skat af en Lotterigevinst paa 3000 Rd., men den Skipper, der er saa uheldig at forlise sit Fartøj, som har en Værdi af 3000 Rd., kan ikke bringe dette Tab af 3000 Rd. i Afdrag; det er en Sag, som Alle maae forstaae, og som maa kunne gjøre det klart, at det er aldeles meningsløst at beholde Bestemmelsen i Loven saaledes, som den nu foreligger. Som allerede antydet, er det disse Omstændigheder, der have bragt mig og min ærede Medforslagsstiller til at forsøge paa at rensse det hele Begreb. Og i den Henseende ere vi i Overensstemmelse med de Regler, der gjælde i England, hvor man dog nok forstaaer at gribe Tingene praktisk an; fastholder man den Tanke, der ligger til Grund for vort Forslag, kan jeg ikke troe andet, end at de følgende Endringsforslag, der ere

stillede af os, ligeledes ville finde Thingets Medhold. Jeg skal tillade mig specielt at omtale Forslaget under Nr. 31. I Kjøbenhavn ere Forholdene saaledes, at naar en privat Mand udlaaner Penge til en anden privat Mand, er der særdeles hyppigt betinget Afdrag, som endog saa synke ned til 100 Rd., ja 50 Rd. Naar jeg nu tager Sagen aldeles praktisk, naar jeg stiller mig paa Skatteborgernes Standpunkt, troer jeg, at det er aldeles klart, at han i høi Grad vil undre sig over, at Renterne af hans Prioriteter skulle stilles paa een Maade, og derimod Afdragene paa en anden; af de sidste vil han komme til at svare Indkomsskat, og af de første ikke. Med Hensyn til dette Punkt holder jeg mig, ligesom ved mange andre, til, hvorledes Forholdet stiller sig med Hensyn til Mandens Indtægt og Udgift; vi have nu tænkt os, at hvad der i Aarets Løb er tilflydt ham som Indtægt, deraf skal han svare Afgift, men at derimod det, som i Aarets Løb ikke er kommet ham, men Andre tilgode, skulde være fritaget derfor. Hvad nu Gaver angaaer, skal jeg for det Første fremhæve, at der naturligvis ikke kan være Tale om saadaane, som gives til Familien og dens Medlemmer, men kun om dem, som ydes til Folk udenfor Ens Huusstand; med Hensyn til disse Gaver maa jeg nu tillade mig at udhæve, at den kjøbenhavnske Befolkning er bekendt for sin Gavnildhed, og at det af Kjøbenhavns Magistrat med god Grund er udtalt, at det ikke vilde see godt ud at bestaate Gavnildheden. Det er blevet fremhævet, at der ikke var nogen stor Forskjel mellem Gave og Arv, idet Arven kom fra en død Mand og Gaven fra en Levende; jeg troer imidlertid, at dette netop viser, at saa i saa Henseende er en stor Forskjel; den døde Mand føler ganske vist ikke, at Arven gaaer over til en Anden, men derimod kan det være, at finere Nerver kunde bevæge sig hos den Levende.